

Szabad Panni: A fekete zsák

Az erdei ösvényt szegélyező fák levelei alig láthatóan megrázkódnak, ahogy a kislány elhalad közöttük. Először a suhanás szele éri el őket, majd az utána jövő légmozgás; úgy bólogatnak a gyerek után, mint a gondtalan nagyszülők, akiknek már nem feladatuk a nevelés. Az ösvény levágja a hegyre vezető utca és a rögzös erdei út meredek találkozását. Néhány hónap, és tizenhárom éves lesz. Sokszor elmondta ezt az anyjának, míg ő végre beadta a derekát, és megengedte, hogy egyedül sétáljon az erdőn át a buszhoz. Az út mindössze harminc perces.

- Ezerszer megtettük már, sosem volt semmi gond – érvel a kislány.
- Ez semmivel sem teszi biztonságosabbá az ezeregyedik utat – csóválja a fejét az anyja.
- De igen – válaszol a kislány.
- Bármikor arra járhat egy veszélyes ember.
- Nem állok szóba idegenekkel – skandálja a kislány. – És gyorsan futok.
- Megnyugtató – forgatja a szemét az anyja, majd segélykérően az apjára néz.
- Ha egy nálad erősebb ember jön, nem sokat ér, ha nem szólsz hozzá – kapcsolódik be az apja, ezúttal is készségesen az anyja mellé állva.
- Legfeljebb a vaddisznóktól tarthatnék, de fényes nappal úgysem jönnek elő – mondja a kislány. Majd sietve hozzáteszi: – Ha mégis, felmászom egy fára.

Végül vonakodva megengedik neki, azzal a kikötéssel, hogy felhívja őket a buszmegállóban.

Ám most, hogy beér az erdőbe, nyugtalanság fogja el. Halkan dúdol: „Nem félek a pedofiloktól, nem félek, nem félek.” Eszébe jut az énekkar. Múlt héten új dalokat tanultak az évfárához, és Szabival ők ketten kapták a duót az egyikben. Elhatározza, hogy a következő próbához kölcsönveszi az anyja szempillaspirálját. Egy kis pirosítót is tesz az arcára. Vagy mégsem, az már túl sok lenne, ha elvörösödik, amikor Szabi ránéz.

Majdnem kiér az ösvényről, amikor megpillant az út szélén egy fehér furgont. Két férfi száll ki belőle. Sötét ruhát hordanak, az egyik baseball sapkát visel, a másik napszemüveget. A kislány megtorpan, tétován tesz néhány lépést, majd ismét megáll. A fák takarásában megvárhatja, amíg a két alak elmegy. Mozdulatlanul figyel, ahogy az idegenek a csomagtartóhoz mennek. Oldalt nyílik az ajtaja. A napszemüveges körülnéz, mielőtt lehajol. A kislány nem tudja, észrevették-e őt, de idétlennek érzi magát, ahogy ott áll, így bizonytalanul mégis elindul feléjük.

A férfiak lehajolnak, és a két végénél megfogják a hosszú, fekete zsákot. Nem lehet könnyű, összegörnyednek a súly alatt, ahogy kiemelik a furgonból. Tyúklépésben az út széléhez tartanak. A felgöngyölt zsák zizegve követi a lépések ritmusát. A két férfi egymásra néz, némán bólintanak, majd egy lendítéssel ledobják a zsákot. A fekete csomag hemperegve gurul pár métert az avarban, majd egy fa tövében megállapodik. A baseballsapkás kimozzgatja tagjait a nagy terhelés után. Ahogy jobbra-balra fordul, észreveszi a kislányt. Lemerevedik. Még a rágógumit is elfelejti tovább rágni, amit eddig kényszeres gyorsasággal csócsált szabálytalan, szürke fogaival. A kislány magát is meglepve felkiált:

- Itt nem szabad szemetelni! Sehol sem, de itt különösen nem!

A két férfi döbbenten nézi őt, egymástól várják a megfelelő reakciót. Mivel nem szólalnak meg, a kislány felbátorodik, és folytatja:

– Ez a mi bolygónk, és a mi felelősségünk vigyázni rá. Nem lehet csak úgy telehordani szeméttel az erdőt – szónokol, és közben arra gondol, hogy apja milyen büszke lenne rá, hiszen az ő szavait idézi. – Az a zsák évszázadokig ott marad, hacsak nem viszi el valaki. Nem bomlik le. Még hosszú évekig nézzük majd minden egyes alkalommal, amikor megyünk valahova. Én legalábbis addig itt lakom, amíg suliba járok. Szóval nagyon *prosztó* dolog itt szemetelni! – harsogja a kislány, noha a prosztó kifejezés jelentését nem is ismeri pontosan.

A napszemüveges tanácstalanul néz a társára, aki leveszi sapkáját, és zavarában párszor végigszánt ujjával ritkás haján.

A kislány nem mer a férfiakra pillantani, szégyelli magát a váratlan kifakadása miatt, így inkább a zsák felé fordul. Tekintete elidőzik a feszes, fekete anyag látványán. A vékony műanyag redőzve simul a benne lévő formára. A ráncok között egy sérült, kiszakadt részre lesz figyelmes. Valami világos, hegyes kis domborulat áll ki belőle. Az ívelt alakzat két apró lyukban végződik. Nagyon ismerős, nagyon életszerű forma ez, mintha... mintha...

A kislány felsikít, és lélekvesztve átrohan a két férfi között, akik még mindig mozdulatlanok. A buszmegállóig meg sem áll, úgy szedi a lábát, ahogy csak bírja. Néha hátrapillant, nem bukkan-e fel a furgon az úton. Csak a buszra felszállva veszi észre, hogy egészen addig bent tartotta a levegőt. Leül a hátsó ülésre, szokás szerint az egyik lábát feltámasztva a busz falának peremére. Kibámul az ablakon, várja, hogy a légzése megnyugodjon. Még a hegyvidék girbegurba vonulatai felett járőröző héja sem tereli el figyelmét a szeme előtt lebegő lyukas zsák látványától. Megborzong, és előveszi mobilját.